

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew ěel

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kōzdu šobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Estomihj.

Jeremiaš 8, 4—9.

Lud šo šabludži.

„Lud šo šabludži“, to je Jeremiašowa škóržba. Jako bě Jeremiaš džěčo, bě š kralom Manafe. „Tón pšchela jara wjele njewinowateje křwě, hacž Jerusalema tam a šem polne bu“ (2. kn. wot kralow 21, 16). W tamnych dnjach w Jerusalemaje mordowanje nješasta. Niž jenož profetojo, kaž Jeremiaš, tež kralojo pšches mordowanje padachu. Nutška bě njejednota a pšchefora, wonka běchu njepšcheczěłjo kōło wokōlo. Jedyn lud po druhim šo na hubjenu, rošbitu Šrael walešče! A š wšchemu temu, šchtož běšče najhōršče, pšchistupi wotpad wot Božich kašnjow a bjesbōžnosć w Šraelu! W tutym žalostnym čašu, krotko přjedy hacž kōnz pšchindže, přjedy horč bu lud do Babilonskeho jastwa wotwjedženy (w l. 586), dyrbjěšče Jeremiaš š profetu bycz. D tón šnajěšče šwój lud. Wón wjedžěšče: „Lud šo šabludži.“

Nětko šu šo runje 100 lět minyle — my jenož se štyšnosću na tamny žalostny čas špominamy — dha běšče w našim ludu tež tak: „Lud šo šabludži“. Lud nochzysče nicžo wjedžicž wo šwójim kralu a wo šwójim Bošu. Kucže šo wšchitko pšcheczšny. Pšchindže jastwo pod Napoleonom. Ach, tak šu naši wōtzojo pod tutym pšchahom žaloscžili a tak šu wodychnyli, jako Bóh jim šašo po 6 czežlich dolhich lětach šwobodu dari!

Hacž ludžo to pšchezo hišcže njewjedža, šo je štraščne, „šo šabludžicž?“ Hacž w tutych dnjach někotryžkuliz duchowny tež njedyrbi žaloscžicž kaž Jeremiaš: „Ja šym žalostnje rošrudženy nad škaženjom šwójeho luda; ja šym čorný a naštrōžany“ (Jes. 8, 21), abo kaž druhi Boži muž: „Ja šo podarmo prózju a pšchikōžuju šwōju mōž podarmo a njewušchnje?“ (Jes. 49, 4). Njeje to, „šo šabludžicž“, hdyž hagle w šmjertnej hodžinje pytnješč, šo drje šo tudy we wšchitkim šwětnym wustejšich, šo se škotom a š pjenješami wubjernje wobkřadžeč wěšch, ale šo w tamnym šwěcže, we wěcznej domišnje šam šebi tak zušy přjōd-pšchindžěšch? Njeje to, „šo šabludžicž“ — hdyž šo pšchezo šašo wot bludnicžkow š pucža precž wabieč dawajšch, dōkēž po šwōjich lōšchtach křodžišch a do blōta a hańby šapadujěšch? A někotryžkuliz „šo šabludži“, hdyž wodnjo a wječor se šwōjimi myšlemi a štaroscžemi žadyn wotpocžinš namacž njemōže, hdyž šo čwiluje, šo pšcheczšicžecž a še kōnzey pšchindž, ale na to njemyšli, šo jenož w roš-rěčowanju š Bohom, w modlitwje, š wotpocžinšey pšchindže.

Alle hdyž něchtō nětko widži, tak je šo šabludžik, je dha mōžno, šo dženkša tež hišcže tak dže, kaž w čašu Jeremiaša, kiž dyrbjěšče škoricž: „Čžeho dla wotwobrocža šo tón lud a Jerusalema je pšchezo wotwobrocžene? Čžeho dla nochzedža šo wrōcžicž? Šsu woprawdže ptacžki mudrišče dnyli čłowjekōjo? „Bacžon pod njebiesami wě šwōj postajeny čas; tujamka, žeraw a łastoja wōšmu šwōj čas na kēžbu, hdyž dyrbja šašo pšchindž; ale mōj lud nochze pravo teho šnjěša wjedžicž.“ —

„Glaj, my džemy horje do Jerusalema“, tak praji tón knjes w dženšnišchim sczenju (Lut. 18, 31). Šchtóž tutón pucž šobu dže, tón „šo njesabludži“, tón na prawy pucž pschindže. A šchtóž šobu dže hacž k jeho šchižej a šchtóž woštanje tam pod šchižom hacž k šwojemu kónzej, tón tež wotšknjeny kónž žiwjenja namaka a hnadne myto doštanje. Teho dla:

Mój Jesu, spožčž, so w tutym čašfu
Ja na twój šchiž rad špominam.

Krašnosć luboscze.

(1. Kor. 13.)

Hłóš (W. miš. harfa, čjo. 138): Mój Jesuš kral je miloščiwny —

Njeh šhěrlišch klinczi radoščiwny,
Njeh krašnosć šhwali luboscze!
/óh, Wóčezč šwěta miloščiwny,
Na semju njebjó póbłak je;
Šsyn pschischoł luboscze je jeho
A nam š njebjá, — šboža šóčło wscheho!

Na šlónzu róža krašna kčžje
A napohlad ma lubošny;
Na šlónzu luboscze šo hrěje
Kaž čeriv tak šerak šbožowny;
Šlej, luboscž, pruha š Boha miła,
Še študžen šboža, — wěčnje žiwa!

Šsam jašhl najwyschšchi je němy
Šjes luboscze — šwóncžl mošasnny;
Ach, še šhonjenja mudri wěmy,
Šo šjes luboscze šwět je šny;
Wšchě dary, kaž wšchě šubla jeho
Šjes luboscze šu šorjeit šleho.

Njeh najwjetšche je horjo čašne,
Wšcho luboscž š Boha pschecžetpi;
Kaš wopokajma dawa krašne,
Šo na nihdy šo nješhubi;
Še ščerpna, dobročiwta, špravna,
A šhwalba jejna wšchudžom šjawná!

Njeh najrjeišcha je krašnosć šwěta,
Wšchu luboscž š Boha pschětraje;
Šdyž pošhubja šo čaš a lěta,
Wšcha mudrosć čłowška šahinje,
— Džě luboscž nihdy njewupanje,
Na nej ma wěčnosć špodobanje!

Wšcho tudy je šjes šokonjenja
A šawoštanje nježyle,
Wšcho požada šej wumožanja,
Wšchińčž k dopóšnacžu čłowjek čže. —
Ach, k wěčnosćži šo pošbėhujmy
A luboscži šo pošwjećujmy!

Do widžanja ras šwěra wuidže
A nadžija š nej pschestanje;
Do krašnosće pak luboscž póndže
A njebjá šlónzo woštanje! —
Duž w luboscži hicž k njebjú čžemy,
Šo krašnosć wěčnu herbujemy!

Ssyn wopilža.

Šowjedańčžo je žiwjenja. Šo delnošerbškim Šachlowž.

(Škónczenje.)

A šašo šo minychu lěta. We istmicžy, kotraž bě ras šepšich čašow wohladała, šedžesche Šoldratež Šurij, mucžny, pošhmurjeny a na semju hladajo. Na jeho nadutym woblicžu, na jeho džiwny-maj wóčžtomaj bě wjele šrudoby špóšnacž. Šeho žona, junu „šłota Šanka“, štejesche pschi nim, bě ruku na jeho ramjo položila a bojašnje na njeho šhladujzy rjekny: „Šurjo, praj wšchak, šchto je šo štało?“ Wona prošesche, njedosta pak wotmošny. W róžku štejachu tš dječžatka, čžiste a rjane, kotrež bojašnje na štaršchaju šhladowachu. A škóncžnje praji nan nještrošchtnje: „Ach, wšchitko je še kónzej — šym še šlužby pušchčženy!“

Wboha žónšta šašchikny. Nětk bě šo tola štało, čžehož bě šo dawno bojala. Šhubili běchu šhlěb a šašlužbu, móžeshtaj nětk džěčži wjesčž ša ruku a hicž po prošchenju — wopilž a jeho nješbožowna žona. — „Šurjo! š lubošny mi šłowami šny mje prošyl, šo bych twója žona byla. Nihdy njebych šebi myšlila, šo naš do tajšeho hubjenštwá pschijnješech! Šo mje do rowa štorfa.“

A džiwje pohlada Šurij na nju, šo wona na šoš štupi a džěčžatka šaplakachu. —

„Šo mje do rowa štorfa, prajišch; haj, haj, macž je tež do rowa štorčžilo, a ja — čžeho dla dnyrbjal hišchěže žiwy byčž? Ach, do wody še mnu, to budže ša mnje najmudrišche!“ A kaž wuhnaty šhwatašche Šurij won na haštu.

Nadobo šašlyšcha šady šo šłóš: „Šastań, bratsje, hđže čžesch tak špěšchnje?“ — Šón šłóš šnajesche Šurij jara derje. Šo šon njeby nihdy šlyšchal! — a nětk šlyšchesche šon kóždy džěit lěta dołho. „Wobaj šmój w jenej luži“, rjekny čžerwjeny šollega. „Mje šu dženska tež še šlužby pušchčžili. Nicžo mi njeje šawoštalo. Šbj, džěłmoj šo do teho, šchtož mamoj!“

Š šapšny wučžahny wulku šleštku a pošasa ju Šurjej. Kaž wrótny šrabny tutón ša nej. „Šašlaty šawjedniko, ty šny moje žiwjenje štašhl“, šareji Šurij a čžišny šleštku čžerwjenu do hłowy, šo čžerjopy tak lětachu. Na měštnje šendže šo wjele ludu. Čžerwjeneho wotnješechu š šrawej hłowu, Šurja pak wuwjašachu a wotwjedžechu do džery. Šam šedžesche šamlutki, šam še šwojej bėdu, še šwojej žaloscžu. Ach, ta šašlata čžerwjena hłowa! Šón šašlaty palenz, čžertowška woda! „Wožiwja štawy“, rěčšesche tehdy pješať. A nětko? — o šo by mohł wšchitko šabycz, šo by šo mohł napicž. Čžujesche šwoju šchiju šuchu. Ššchi durjach štejesche šaran š wodu — Šurij šo napi; to pak nješšłodžesche. Šaran dnyri še wšchey mozu wo ščpundowanje — potom ššhili šo ššhłowu k muri a šplakšche hórko.

„Šhoštanz w čžiple 37 je ššhorjel!“ tak wšjewjesche ras šlužobnik, a Šurij bu do istny ša šhorch donješeny. Šeho wboha žona wophta jeho dwójzy ša tydžen na poš hodžiny. Dołho še šobu njepowjedášhtaj, wona jenož šplakšche a šłóčšesche jemu ruku. Wěšche dha ta šlėda žónšta šawěrnje wona šłota Šanka š krašny-maj wóčžtomaj, š jašnym woblicžom? — Šo šnje bėšche Šoldratež Šurij hušto w štarych čžašach, w tamnych šbožownych. Šaš šo jemu džijesche: Šłota Šanka šo tak lubošnje na njeho šmėwášche. Štary pschecžel Šawol šo š nimaj pschecželnje rošřecžowášche. — Šotucžiwšchi mějesche šalanje w šoku. A nimo bėchu šašo wone čžašy! Šenož ta čžertowška woda žerjesche a žerjesche dale w čžerjewach. Šo šo by tola škóncžnje kónž še mnu byl!“

Wěšte dny šmėdžachu šo šhori wophtowacz. Dženska bě šašo tajki džěit. Šurij njemėšesche ša nitim požadanje; bojašnje hladášche k durjam. Wónka pschilhadžachu a wotšhadžachu ludžo. A durje šo wotewriču a do istny šastupi wulki wošebny čłowjek. A phtášche a pošasta pschi Šoldratež Šurju. „Šo tola na nihdy Šurij njeje“, rjekny k šaštojnikej. Šwul tuteho šłóša šrabny Šurja

R.

U.

— bě jemu snaty hlóš. Wo šnje jón hiščeže husto šlyšesche a šebi potom myšlesche, so je hiščeže wješeš, njewinowaty hólčez kaž tehdy, hdyž i Pawołom pola mišchtra blidarja džělasche. A nětko tónšamy Pawoł pšched nim steji a jeho pyta, teho nješbožomeho wopilža. Šhto jenož wot njeho čže? Wojašny šo Surij i ščženje wobroczi. A nětk jemu šlowo do myšlow pščińdže, kotrež bě Pawoł tak husto trjebał: „Šrěch ludži kašy.“ Nječhašche i nim powjedacž, nječhašche wot njeho špóšnaty byčž. W tym pať čžujesche šhlódnru ruku na šwojim čžole, dyrbjesche šo wobroczičž a widžesche Pawoła se šlyšojtymaj woczomaj.

Pawoł pšchimny jeho sa ruku. „Luby Surjo“, rjetny i troščetnym hložom. „Šhwat Boha, so šym čže namatał! Šak jenož šy tak šhubofo padnył, mój wobohi, wobohi pšhecželo!“

A wobohi takle rěčesche: „D do šatamanštwy šym padnył. Šrěch ludži kašy! Pawole, ty šy mi husto doščž rěčžal. Za čžertowšta woda je mje škalyła. Wotěńdž, Pawole! Ša ša tebe ani towaršch nješšym. Še mnu budže štoro šonž; ša mnje njeje wjazy pomozy; we mni je wšchitko špalene — žanych mozow we mni nječžuju. Nicžo mi njeje wostalo dýžli žalostne palenje, helške palenje w šchiji. Ach, njehladaž tak na mnje; wěm, na čžo šebi myšlišch: na woheń, kotryž nihdy nječhašnje. Pawole, ty njewěšch, šak žalostny je tón nutškowny woheń, hdyž čžlowjeť pšchego jenož požada ša šreptu — palenža.“

„Wostaj to, Surjo“ — wotmolwi Pawoł. „Powjedajmoj radšcho wo druhim. Špominášch hiščeže, šak rjenje šmój šwoje njedžele šwječžiloj? Špominášch hiščeže na naju šchesečžijaniške towarštwo? Šak pětny mlodženz tehdy bě, luby Surjo! Dženša hiščeže widžu twoje jašne woblicžo! — Šnajesch hiščeže tón abo tamny šhělusch, kotryž šmój špěwaloj? Ššnadž tón wo jehnjecžu, kotrež je šwoju šrew ša naš šhudnych hrěšchnikow pšchelał? Šprawje wšchaf mašch, Surjo, šo ša twoje čžělo njeje wjazy pomozy, ale ša twoju dušchu hiščeže je. Mložesch šo hiščeže modlicž?“

Čžaf běšche nimo; Pawoł dyrbjesche wotěńčž. Šhwilku pošdžišcho džěšche šastojnik nimo Surja, a tón platašche horze šlyšy.

„Šhto čži je?“ praschesche šo šastojnik. „Mašch šažo tajke žalostne palenje? a pšchi tym wučžeže bleschku i šapšy a poda ju šhoremu prajizy: „Nunjež nješmēm, čžu čži tu luboščž wopokafacž. Tu mašch a pij!“ — Surij šablědny a šchepotafche na žlyšym čžěle, na pošledku bu pať mērnišchi a wotpokafa bleschku se šlowami: „Čžertowšta to woda, precž i nje!“

Šastojnik wjjesche i šlowu: „Tón je rošom šhubil. Wodnyjo a w nožy žebri ša palenzom, a nětk, hdyž jón ma, pať nočže. Mł, mojedla“.

Surij ležesche šažo šmērōm, štyšny ruzy a modlesche šo. — Šhto šo w jeho wutrobje šta, šhto móže to wopišacž! — —

Š wrotow jaštwy nješechu čžorny šaschčž, ša nim šrocžeschtaj jenož dwaj pšchewodžerjej: šnješ pjekarški mišchtr, pšchichodny nan njeboheho, a Pawoł, jeho šwěrnny towaršch.

Šjekarjej wšchaf šo tajka droha nješpodobafche, hdyž jeho čžesčž pšchi tym šchłodowafche. Šhto pať pomhašche, šwojeje džowki dla dyrbjesche šobu hicž. Dolho džěšchtaj wobaj mjelčžo porno šebi. Šjekar přeni šapocža: „Šhto bě šebi to myšliš.“ Pawoł mjelčesche. Šjekar mudrowafche dale: „Ša wšchaf jemu šwoju džowku njeběch dał, ale bě džě pšchego najlěpšchi čžlowjeť na šwěčže. Bě hižo podmyšchł a šo palenža hiščeže dótšnył njebě.“

„Wěm to“, wotmolwi Pawoł, „a wón njebě tež dale ani šreptki palenža woptal, njebě-li čžert telko wjele pomoznikow mēł.“ Šjekar hladašche do bofa. Pawoł pať rěčesche dale: „Dženša mi šnješowe šlowo do myšlow pšchińdže (Mat. 18, 6). Šhtóž jene i thch mašch, do mnje wěrjazhch, pohóršchuje, temu by lěpje bylo, šo by mlyšiški šamjeń ša jeho šchiju byl powišnjeny a wón pošnjeny w žolmach morja. Běda šwětej pohoršchlow dla!“

„Temu njeroshmjū!“ wotmolwi pjekar i njejašnyh hložom. „Njeběšche dha to tehdy wječžor w „Šipach“, hdyž pijachu na čžesčž a štrowoščž mlodého podmyšchł? Šo běchu čži čžertowi pomoznižy!“ Měnjeshche Pawoł.

Ma šerchomje štejesche Pawoł hiščeže dolho pšchi rowje pšhecžela, Šoldratež Surja, platašche a modlesche šo. — „Šedny i wjele druhich“, šchepšny napošledku, „šawjedženy wot „dobrych“ pšhecželow je tu šwoje žiwjenje ššončžil w palenzu w tamnej helškej wobže.“ — —

Šaj, šrudnyšche to powjedaničžo, lubi čžitarjo, njewěrnō? A tola nimo mērny powucžaze. Widičže, šak daloko to wjedže, hdyž je šo čžlowjeť do picža podal — šonž je pšchego šrudnyšchki. Šhtóž čže šwoje a šwojich lubyh šbože, tón ma šwjatu pšchibšlyšnosčž, helšeho palenža šo wostajicž, pšched nim čžefacž kaž pšched djabolom šamym. — Ach, šak mje to boli, hdyž nimo deštilazije du a tam šlyšchu tež šerbške šynki. Wobžaruju šoždy ras wobhe šerbške maczerje a džěčžatka, kotrychž štaricželojo tu šwoje pjenježki rošbroja a doma potom nuša a šhudoba šnježi. — Šaj, palenz je hižo wjele nješboža do šwěta pšchinješł a hiščeže budže; šhtóž pať čže šo nješboža, čžafneho a wěčžneho, šminyčž, nječ šo palenža šbaluje.

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Šchĩńdžče šažo, wy čžlowške džěčži! Š0. wulšeho rózka je danški šral Šhryštian IX. wumrjel. Bě štoro 88 lět šary a najštaršchi mješ wšchitkimi tymi, šotšiz w našchim čžafu na šwětnych štronach šnježa. Wot naroda bě šyn němššeho luda. Šo šmjercži šwojeho nana, wójwody w Šleswig-Šolšteinškej, bu w Danškej woczěnjeny a w přěnišchkej danškej wójnje 1848—50 štejesche a wojowafche na danškim šoku. Džakowni danšzy wobšamšnychu, šo dyrbi wón pošmjercži štareho šrala nad nimi i šralom byčž. Šo tež šo šta 15. novembra 1863. Mějachu pať tež wšchelazy nješpšhecželjo našchego šraja pšchi tym wotpošladanje, šo na tajke wafchnje Šleswig-Šolšteinška šo twjerdže a na pšchego i Danškej šwjafa. Ale ta nadžija njedyrbjesche šo dopjelnicž. Šrušzy a Awštrišzy wojazy 1864 powucžichu danškich, šo dyrbja ruzy wot němššeho šraja wrěčžo džeržecž a šo Měmzy Měmzy wostanu. Mjeno Šiuppel a Alšen a móžno tež tón a tamny šary čžitar tuteho šopjeńka móže wo tym powjedacž, šak je šo to tehdy štało a mēlo. Njeje džiw, šo bě šo wot teho čžafa pšches dolhe, dolhe lěta na danškim šralowškim šhodže pšchego i nowa wšchelafo mēšchalo a warilo, šchtož nam i wužitku pšchĩńčž njedyrbjesche. Škladnošče i temu šo tam wjele namaka pšches thch, šotšiz pšches žěntwu šwójbje danššeho šralowššeho doma pšchibšlyšchachu. Šrala šyn, něčžišchi šral Šjedrih VIII., je ženjeny je šchwedškej přnyžejšy; jeho džowka Alexandra je žona jendželššeho šrala; jeho najštaršchi šyn je šral Šrichišteje; jeho džowka Dagmar bu žona ruššeho šhěžora Alexandra III. a t. d. a w šańdženej našymje mějesche šral na pošledni wječžor žiwjenja hiščeže to wješele, šo Šorwegški lud, šiz bě šo wot Šchwedššej džěliš, jeho wnuka Šhorlu ša šwojeho šrala wušwoli. — Šak bu na šwojich džěčžoch žohnowaný a wobšbožený tón šral, šiz jako najpreńšchi šlužobnik šwojeho luda šwěru nad šwojim šrajom šnježesche a w domjazym žiwjenju, kaž šwojemu ludu, šak tež šwojim džěčžom dobre čžefne šnamjo da a šawostaji. — Šany, kotrež dolho wobarachu dowěrje a pšhecželštwu mješ našchim a šuššodnym danškim ludom, šu šahojene. Čžaf je tež tu to šwoje čžinił. Ale wofebje je to škut našchego lubeho šhěžora, šiz bješ pšchestacža ša mērom w šraju a pšchecžiwio šoždemu hōni. Šo tym šo bě danški šronpřnyž jeho hōščž w Šarlinje pošyl, je šhěžor šrala i jeho 85 lětnemu narodnemu dnjej jeho w šlownym mēšče Šopenhagenje wopštal a bōršy poš tym pšhecželny wopšt

krála w Barlinje dostał. — Tak bęšče nětk mjes wšchěmi tymi, kiž njebočičičkemu kralej pošlednu čzesč w pšchecželstwje wopofajachu, tež našch kžězor. Wěnz, kotryž wón ja swój dom a kraj na kšchec morweho položi, je teho swědč, so so mjeno stareho krala pola naš w čzesčzi džerži a so chzemy s nowym kralom a jeho ludom jako dobri buřodžo w pšchecželstwje wostacž. —r.

— „Profetojo a wučerjo pak bęchu w tej gmejnje.“ (Sap. skutki 13, 1.) Čižkamfni nješmędža pobrachowacž, jeli so gmejna kaž tamna w Antiochii dyrbi žohnowana a druhim k žohnowanju bęčž. Kač dha móže sčtó bjes předomanja a wučbny do Sesom Khrysta wěricž a k njemu pšchicž abo drugeho k njemu pšchijewjesčž? Tak dolho pak, jako to chzemy a ja dobre a nusne džeržimy, mamy na to myšlicž, so bęchmy duchownych a wučerjom měli. Licžba tych, kiž na duchownstwo studuja, je w pošlednich lětach straschnje wotebėrała a sčtó wě, kač dolho móže tracž, hacž sažo kaž pšchėd 20 lětami mnoha wořada po duřchowpastyrjom woła a žane wotmolwjenje njedostanje. A kač wulka je dženska a hiščcže ja dlějšchi čzař nusa na wučerjach, to je snata wěž. — Ale sčtó teho dla šebi starosčž čžini? Sdychowacž abo šwaricž, hdyž to a tamne tak njeje, kaž bęčž dyrbjalo, haj to wšchaf někotryžkuliž derje dočonja. Ale s žyla, kaž male džeczi nanej, tak wšchnosčzi wšchu starosčž wo našche najwyschšche naležnosčže a potrebnosčže porucžamy. Tak njeje prawje. Bomhaj šebi šam, dha čži Bóh pomha! Ale Bohu džak, so mamy wšchnosčž, kotrež wšcho jene njeje, kač ma so w tutym nastupanju w našchich wořadach a wřach. Seminary šu so powjetščile a tu a tam šu so pšchihotowacnje ja tajkich hólzow, kiž chzedža na wučerja wuknyčž, jaložile. Tak tež we Wojerezach pšches žadanje a prózowanie knjesa Superintendenta Ruringa. Tam šu hiščcže mėsina k pšchichodnym jutram šwobodne. Duž, starschi, kotrymž je Bóh luby Knjes šyna s dobrými darami, s dobrej, pěčnej wutrobu a s pšchikšilnosčžu, junu paštyč mólčičkich bęčž, dač, džicže k tamnemu knjesej a woprašcječže so, kač s tej wěžu steji. Njebojče so wulčich pjenjes, kotrež, kaž budže wam mnohi k wuštróženju prajicž, so k temu trjebaja. Džicže jenož so tam na prawym mėsčže woprašcječž, potom šhonicže, kač daloko a bohacže wšchnosčž pomha a kač dženknišči džėn porno druhim čžakam a mėsčtam malo k temu šluscha, so tak mnoha dobra hlowa mjes waschimi džecžimi móže w druhim powołanju šwotownje lóžo pšches šwět pšchicž, jako wy w tym waschym burškim stawje, hdyž w pocže šwojeho woblicžža na šwojej roli šwój khlėb phtacže a tón šamy huřto w starosčžzi a s wuboženjom jěscže. —r.

„Khwat teho Knjesa, moja duřcha!“ K 27. tuteho mėsčaza so našch lud a kraj na wažny džėn hotuje. Kžězor budže se šwojej lubowanej mandželškej džėn šlēborneho kwařa šwjecžicž. A dokelž je kžězora šbože tež našcheho luda šbože, šwjecžimy w lubosčzi a radosčzi wšchitž tutón džėn šobu, kotryž je nam tón Knjes ščžinił. Hdyž potajkim w Barlinje w hrodže budža so 6 šynow, 1 džowka a dwě pšchichodne džowžy wořoko lubowaneju starščejju s druhimi wšchokimi šwójbnymi a pšchecželemi šhromadžicž, džemy my tež w duchu tam se šwojim najwutrobnišchim šbožopšchecžom. Ale najprjedy chzemy tam a k temu hicž, s wotkal wšchitkón dobry dar a wšcho šbože wukhadža. S džakom pšchicžem pšchėd Bože woblicžžo. Wjele pšchėd druhimi ludami je nam w našchim kžězorskim domje date. Junu jako bē 1888 šwojeho lubowaneho džėda a tež lubeho nana we wulkej šrudobje pšches šmjercž šhubil, je našch kžězor s tajkimi šłowami šwoje knježėřstwo nastupil: „Na trón mojich wótzow powołany, šym ja w horjepohladnjenju k temu kralej wšchitkich kralow knježėřstwo na so wšal a Bohu šlubil, so čžu prawy a miły šėřschta bęčž, nabožnosčž a bohabojoščž hladacž, mēr šakitacž, šbože kraja phtacž, špróžnym

a wobcžženym pomhacž, nad prawdu štražowacž — jako šwěrnny šėřschta šwěrneho luda.“ A so je hacž do dženkniščeho dnja Bohu a šwojemu ludu tuto šlubjenje šaplacžil, je škutk a dar Božeje hnady. Ponížnym dawa Bóh hnadu. Bojoscž teho Knjesa je šapocžatk mudrosčže kžězora a žóřlo jeho možy. Naščch kraj wě s jeho erta, so žadny wjecžor a žane ranje nješchicž, kšiba so by ja šwój lud so modlił. Tajkemu knjesej, kiž šwojich poddanych na modleščkej wutrobje nořy, w lubosčzi pšchijewowacž, njemóže čžecžlo bęčž. — Snate je tež jeho šwědčjenje, tón čzař we Wittenbergu wotpořožene: „My džeržimy twjerdže na tym póšnacžu ewangeliona hacž do šmjercže. To je moje dowěrjenje, moja modlitwa a moja nadžija.“ To dyrbjalo kóždu lėnju, šlabu a morwu wutrobu wubudžicž a pošhlicž, hdyž widžimy, kač kžězor jako najprėnišči so nješanbuje ewangeliona wo Šesufu Khrystufu, a kač tam w Šerusalemje na šwjatym mėsčže s nowa šlubi: „Ša a mój dom chzemy temu Knjesej šlužicž,“ a kač bē dale prajil: „Ša wař wšchitkich napominam k temu šamemu šlubjenju. Šbóždy njech we šwojim stawje a powołanju so stara, so wšchitžy, kiž po mjenje šchizowaneho Knjesa šchescžijenjo rėřaju, w šnamjenju tuteho wšchokčescženeho mjena šwoje žiwjenje wjedli a dobhli na wšchěch čžėmnych mozach hčēcha a šebicžnosčže.“ Džak Tebi, kžězoro, ja tajke šlowo! Kiž Ty Bohu dawascž, sčtóž Bože je — Bóh daj, so našch lud Tebi, sčtóž Tvoje je, winojty njewostanje! — Šklóncžto a mróčzele, šrudobu a wjeřele, róže a čžėrnje štaj wšchokaj mandželšaj pšches 25 lėt hromadže nadesčłoj, šwėru njeřłoj a wjeřele wužiwaloj. So pak kžězor wšchē wulke a čžecžke pšchijewowacž s wjeřeloscžu dopjelnicž móže, to — tak je we šwojim čžakju šjawnje póšnal — ma so džakowacž šwojej lubowanej mandželškej, šwojej najkrafniščej parli, kotraž jako žona a macž we wšchitkim jemu šwėru po boku steji, jeho šbože pyta a wobarnuje a jeho dom pšchi a wobšboža. So pak je takama tež šwėrna, lubosčžepolna macž žyleho luda, kač w čžichosčžzi wšchudžom pomha Bože kraleřto na šemi we wutrobnej bohabojoščžzi twaricž, kač wjele škutkow šchescžijanšcže šmilnosčže pšches nju šu jaložene a šđeržane, kač wjele ranow šu wobalene a kač wjele šhšow šetrijennyč pšches lubowanu kžězorku, jako najprėnišču šotru šmilnosčže w kraju, to wē Bóh luby Knjes najlėpje. To šu škutki, w Bohu čžinjene, kotrež wostanu a placža hacž do wěčnosčže. — A nětko hiščcže jene šlowo, kotrež je kžězor pšchi horjebnanju dweju šwojeju šynow šwojim džecžom na wutrobu položil: „Hdyž našhonjenja šwojeho žiwjenja wopominjam, dha čžu wam wobšwědčicž, so je najwšebnišče, wot čžehož wšchitko wotwiřuje, to, kač čžłowjek k šwojemu Knjesej a Šbóžnikej steji. Mimo njeho ničtó njemóže. Dha we wšchitkim, sčtóž myšlicže a čžinicže, štupecže pšchėd woblicžžo našcheho Šbóžnika a praščejcže so, hacž so jemu špodboda. Wšchitko druge je šnadna a njekničžomna wěž. Šenicžki pomoznik je a wostanje našch Šbóžnik.“ — Na to chzemy špominacž, hdyž 27. maleho róžka pšchicž. Chzemy tón džėn šwjecžicž, ale niž jenož po wšchelafim šwėrnym, šachodnym a tač huřto njekničžomnym waschnju, ale s wutrobnym džakowanjom a s horzej próřtwu horje k nješšam a pšches to, so šmy w lubosčzi a šwėrnosčžzi po šnamjenju kžězora a jeho domu živi, Bohu k čžescžzi a w bratrowskej šlužbjě a pšches to, so njewustawamy we wėrnosčžzi so modlicž a prošęcž: Božo, pšchewodž hnadnje dale, wobarnuj a žohnuj kžězora a jeho dom! —r.

Šdžėlenie a próřtwu

wo wopominjenškim listnje ja pacčėřske džecžzi k wobnownjenju šchcžėřškeho šluba je 6. čžibla (njedž. Septuages.) njech s tutym so tudy hiščcže junřocž wšpjetuje.